

EÖRSI ISTVÁN

Esetleges olvasóimnak

Verset írni egy nőnek
aki nem bírja elolvasni
mert analfabéta vagy német:
terméketlen vállalkozás.
Éppen ezért felszabadító is:
nincs benne számítás. A szerelmi
költészet érzéki-érzelmi
hozamáról
eleve lemondok, hiszen csak
magamnak
hazudnék, ha hazugság volna
ezt írnom: „Szeretlek”.

„Szeretlek” – írom, nézem
a papírt és
elfog a nyugtalanság.
Pontos szót használtam? Se
örület
se szédülés se görcsös kapkodás se
féltés se a hűség nyüge és még
a csábítása sem. Másrészt
lakható
idegenség és testi-lelki
otthonosság a száműzetésben
bizonyosságra se törő bizalom
ágyban és agyban. Illik-e
ilyen határesetre ez a szó? Vagy
keressek-e – csakis a magam
megnyugtatóására – mást
helyette?

(A fenti szöveg formálása
közben
azon kaptam magam, hogy
máris
fordítom németre, meghazudtolva
alapgondolatának tartalmát, de
nem
a gondolkodás módszerét, melyet
az esetleges olvasók
mérlegelő figyelmébe ajánlok.)